

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/41/2020
Identifikačné číslo spisu: 6412204352
Dátum vydania rozhodnutia: 12.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6412204352.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu Z., bytom Z., zastúpeného advokátkou Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, so sídlom v Žiari nad Hronom, Pod Donátom 5, proti žalovanému T., bytom V., zastúpenému advokátom JUDr. Rudolfom Fajbíkom, so sídlom v Banskej Štiavnici, Dobšinského 14, o zaplatenie 39 832,69 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 12C/52/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2019, sp. zn. 16Co/183/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.
Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 30. mája 2019, sp. zn. 16Co/183/2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 11. októbra 2017, č. k. 12C/52/2012-160, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 39 832,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo žalovanej sumy od 1. apríla 2009 do zaplatenia titulom splnenia zmluvy o pôžičke. Súčasne zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

1.1. Odvolací súd uviedol, že po tom, ako uznesením z 30. apríla 2014, sp. zn. 16Co/735/2013 zrušil prvý rozsudok okresného súdu, tento doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia a dospel z vykonaného dokazovania k záveru, že nebola preukázaná dohoda o splatnosti pôžičky. V nadväznosti na uvedené posúdil okresný súd vznesenú námietku premlčania a dospel k záveru, že táto je dôvodná, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd sa priority zaoberal tým, či záver o dôvodnosti námietky premlčania prijal okresný súd správne. K námietkam žalobcu o odklone od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/146/2008, uviedol, že naopak toto rozhodnutie predstavuje odklon od dlhodobo ustálenej rozhodovacej praxe, ktorá v mnohých rozhodnutiach (rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu ČSR zn. 3Cz/99/1981 [R 28/1984],

rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/25/2003 [R 91/2004], 1Cdo/148/2004 alebo 4Cdo/66/2006), zastáva právny názor, že splatnosť dlhu začína spravidla dňom, keď mal dlžník začať s plnením dlhu, premlčacia doba tu plynie odo dňa, ktorý nasleduje po dni splatnosti dlhu. Avšak v prípade, ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá a ani inak určená, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, ako dlh vznikol. Vzhľadom na uvedené sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku. Pokiaľ žalobca namieta v odvolaní zmätočnosť rozsudku okresného súdu, odvolací súd mal za to, že sa súd vysporiadal so všetkými námietkami a je z jeho rozhodnutia zrejmé, čo bolo podkladom pre rozhodnutie a na základe akých skutočností súd rozhodol.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu, že: „rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pri ktorej riešení je dovolacím súdom rozhodovaná právna vec rozdielne a tiež z dôvodu, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust § 420 písm. f) CSP)“.

2.1. Žalobca uviedol, že: „nedostatočným vykonaním dôkazov, ich hodnotením a následným odôvodnením hodnotenia zo strany okresného súdu a aj krajského súdu došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivý proces, a teda predmetná skutočnosť zakladá dovolací dôvod tak ako je tento špecifikovaný v ustanovení § 420 písm. f. V tomto smere uvádzam, že z odôvodnení rozhodnutí okresného i krajského súdu nie sú zrejmé žiadne úvahy, ktorými sa oba sudy riadili pri hodnotení svedeckej výpovede H., čo malo za následok svojvoľné a arbitrárne hodnotenie dôkazov zo strany oboch súdov ako aj nepreskúmateľnosť oboch rozhodnutí“.

2.2. Žalobca ďalej uviedol, že: ...“čo sa týka rozsiahlej judikatúry, na ktorú sa odvolávajú okresný i krajský súd, ktorá v prevažnej miere zastáva názor, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, pričom za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohol byť dôvodne podaný návrh na začatie konania na súd tzv. actio nata (a to bez zreteľa na to, či oprávnená osoba napríklad veriteľ by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t. j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve) s predmetným nesúhlasím a poukazujem na to, že sudy Slovenskej republiky sú povinné rozhodovať zákonne, nezaujato, spravodlivo a hlavne racionálne s prihliadnutím na dané okolnosti konkrétneho prípadu, pričom nie je podľa môjho názoru správne aplikovať ustálenú súdnu prax generálne, resp. paušálne na všetky sporové

i nespоровé veci prejednávane súdmi Slovenskej republiky bez zohľadnenia osobitosti každého sporového i nespоровého súdneho konania (v tomto prípade teda nebolo správne zo strany okresného i krajského súdu aplikovať na právny vzťah medzi mnou a žalovaným plošne zavedenú ustálenú súdnu prax bez možnosti príklonu napr. k mnou uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.07.2008, č.k. 4 Cdo 146/2008.

.....predmetná skutočnosť zakladá dovolací dôvod tak to je tento špecifikovaný v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c) CSP“.

2.3. Žalobca vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku namieta i rozhodnutie o náhrade trov konania a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

3. Žalovaný sa písomne vyjadril k dovolaniu žalobcu a navrhol ho zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že nesúlad medzi hodnotením dôkazu žalobcom a súdom nie je porušením práva na spravodlivý proces. Poukázal na správny právny záver v otázke premlčania nároku, z hľadiska ustálenej súdnej praxe, na ktorý poukázal krajský súd.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu

je uvedené v nasledovných bodoch.

I.

5. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

6. V danom prípade žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namieta súdmi vykonané dokazovanie a nesprávne hodnotenie dôkazov. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštancie, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

7. Najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení, sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Pozri taktiež aj IV. ÚS 228/2020.

8. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 Základných princípov CSP). Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia, čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

9. Žalobca namieta aj nepreskúmateľnosť oboch rozhodnutí súdov.

9.1. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu (I. ÚS 259/2018). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcu. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP, je vypracované s náležitou odbornou starostlivosťou (s odkazom na rozhodnutia dovolacieho súdu), ktorému neunikol žiaden relevantný aspekt veci a v kontexte s rozhodnutím súdu prvej inštancie svojim odborným obsahom zabezpečuje aj z ústavného hľadiska mieru vysokej ochrany práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivý proces.

9.2. Žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd jasným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

9.3. Odvolací súd teda procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalovanému znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

9. 4. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

II.

10. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

10.1. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10.2. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

10.3. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, protirečiacich si) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd pripomína, že výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou

v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 51/2014).

12. Aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov (odstraňovanie nejednotností) spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatočných fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch.

13. Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (k tomu viď napríklad ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu, ako aj v inštitúte veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 48 CSP).

14. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že namieta nesprávny právny názor, ku ktorému dospel krajský súd, ktorý rovnako ako okresný súd ustálil, že splatnosť dlhu začína spravidla dňom, keď mal dlžník začať s plnením dlhu, premlčacia doba tu plynie odo dňa, ktorý nasleduje po dni splatnosti dlhu. Avšak v prípade, ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá a ani inak určená, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, ako dlh vznikol. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu, sp. zn. 4Cdo/146/2008 z 31. júna

2008, v ktorom senát najvyššieho súdu zaujal odlišný právny názor, že premlčacia doba na uplatnenia práva pri neexistencii dohody o splatnosti dlhu začína plynúť až po splatnosti dlhu po výzve veriteľa. Dovolateľ súčasne uviedol, že táto právna otázka je rozdielne posudzovaná v rozhodovacej praxi súdov.

15. Dovolací súd k tomu uvádza, že najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/174/2016 podrobil toto ojedinelé rozhodnutie, na ktoré sa odvoláva dovolateľ, dôslednému právnemu rozboru, s preklenutím k požiadavke (ne)predloženia veci veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu na rozhodnutie. Uviedol, že: „...v označenom rozhodnutí (sp. zn. 4 Cdo 146/2008) sa najvyšší súd odklonil od právneho názoru vyjadreného v judikáte R 28/84“.

15.1. Senát najvyššieho súdu 3C sa s týmto právnym záverom nestotožnil, mal za to, že išlo o také ojedinelé rozhodnutie, že nevyvstala ani potreba predložiť postupom podľa § 48 CSP vec na rozhodnutie veľkému senátu, keďže sa vo svojom rozhodnutí od judikovaných rozhodnutí, na rozdiel od senátu 4C neodklonil, ale naopak zotrval na právnom názore v nich obsiahnutých.

16. Na závere, vyjadrenom v judikáte R 28/84, ako aj judikáte R 91/2004 sa ustálila aj neskoršia súdna prax zotrvávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol.

17. Na rovnakom právnom názore spočívajú aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (okrem, sp. zn. 1Cdo/25/2003 <, aj sp. zn. 1Cdo/148/2004 <, a sp. zn. 4Cdo/66/2006 <., sp. zn. 1Cdo/197/2009, ako aj hore citované rozhodnutie, sp. zn. 3Cdo/174/2016), ale tiež krajských súdov Slovenskej republiky (viď napríklad, sp. zn. 5Co/3/2015 Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/133/2012 Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16Co/667/2013 Krajského súdu v Banskej Bystrici a sp. zn. 10Co/174/2013 Krajského súdu v Žiline).

18. Ak žalobca v dovolaní poukazuje na to, že súdy Slovenskej republiky sú povinné rozhodovať zákonne, nezaujato, spravodlivo a hlavne racionálne, s prihliadnutím na dané okolnosti konkrétneho prípadu, pričom nie je podľa žalobcovho názoru správne aplikovať ustálenú súdnu prax generálne, resp. paušálne na všetky sporové i nesorové veci prejednávané súdmi Slovenskej republiky, bez zohľadnenia osobitosti každého sporového i nesorového súdneho konania, najvyšší súd uvádza, že naopak, požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (porovnaj napr. PL. ÚS 16/95, I. ÚS 87/93, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06, IV. ÚS 75/09). Nepochybné tak postupovali i súdy v prejednáwanej veci.

19. Najvyšší súd k tomu ďalej uvádza, že osobitný proces, výsledkom ktorého je prijatie niektorého judikátu kolégiom najvyššieho súdu a jeho publikovanie zákonom určeným spôsobom (v súčasnosti v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ďalej len Zbierka), priznáva takto publikovanému rozhodnutiu osobitný význam. Výklad, ktorý sa podáva v publikovanom judikáte, nie je síce právne (de iure) záväzný, fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom).

19.1. Nemožno prehliadať podstatný rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v Zbierke a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke. Pokiaľ nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu vyjadruje názor členov senátu (resp. väčšiny členov senátu) najvyššieho súdu v

individuálne ním prejednávanej veci, ako tomu bolo v rozhodnutí, sp. zn. 4Cdo/146/2008, názor vyjadrený v rozhodnutí publikovanom v Zbierke predstavuje zovšeobecňujúci názor (relevantnej väčšiny) členov kolégia najvyššieho súdu, ktoré vždy tvorí viacero senátov.

19.2. Osobitne treba poukázať na to, že rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn.

4Cdo/146/2008 bolo zaradené na rokovanie občianskoprávneho kolégia, ktoré sa uskutočnilo 28. a 29. mája 2009, avšak na základe výsledku hlasovania prítomných členov tohto kolégia bolo prijaté uznesenie, v zmysle ktorého toto rozhodnutie nemá byť publikované v Zbierke.

20. Z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP vyplýva, že za relevantnú zákon označuje otázku, ktorá „je“ (nie bola) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Žalobca poukázal na rozdielnosť rozhodnutia dovolacieho súdu, sp. zn. 4Cdo/146/2008 z 31. júla 2008, z ktorého vyplynul opačný záver v otázke plynutia premlčacej doby, ako tomu bolo v predchádzajúcich rozhodnutiach, prijatých zákonným postupom na uverejnenie v Zbierke. Je však pravdou,

že toto rozhodnutie, ktoré sa zásadne odklonilo od uvedenej judikatúry, nebolo väčšinovo prijaté občianskoprávnym kolégiom (bod č. 19.2.), naopak, nasledujúce rozhodnutia jednotne zotrvali na právnom závere uvedenom tak v R 24/84, ako aj v R 91/2004.

21. Podľa názoru dovolacieho súdu, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v právnej otázke začatia plynutia premlčacej doby pri neexistencii dohody o splatnosti dlhu, spočíva na správnom právnom posúdení, je v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, táto otázka v súčasnosti nie je riešená rozdielne senátmi najvyššieho súdu, a preto uplatnený dovolací dôvod vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nebol opodstatnený.

22. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP.
III.

23. Dovolanie žalobcu smeruje aj proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Toto rozhodnutie, i keď je súčasťou rozsudku vo veci samej, nestráca formu uznesenia.

24. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania do výroku o trovách konania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ako uviedol v dovolaní, dovolací súd uvádza,

že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

24.1. Pretože v § 357 písm. m/ CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (porovnaj napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.

I. ÚS 56/2017, bod 27 a pod.).

25. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

IV.

26. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

26.1. Dovolací súd po posúdení neprípustnosti podaného dovolania, nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020, 9Cdo/107/2020).

27. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.